

Het Boek Daniël - Nummer Tweeënveertig

Verbindende schakels

Jeff Pippenger

2024-01-06

Johannes de Doper was een profeet die als verbindende schakel fungeerde.

„De profeet Johannes was de verbindende schakel tussen de twee bedelingen. Als Gods vertegenwoordiger trad hij naar voren om de verhouding van de wet en de profeten tot de christelijke bedeling te tonen. Hij was het kleinere licht, waarop een groter zou volgen. Het verstand van Johannes werd verlicht door de Heilige Geest, opdat hij licht over zijn volk zou doen schijnen; maar geen ander licht heeft ooit zo helder over de gevallen mens geschinen of zal ooit zo helder schijnen als dat wat uitging van het onderwijs en het voorbeeld van Jezus. Christus en Zijn zending waren slechts vaag begrepen, zoals zij werden voorgesteld in de schaduwachtige offers. Zelfs Johannes had het toekomstige, onsterfelijke leven door de Heiland niet ten volle begrepen.” *The Desire of Ages*, 220.

Jezus was ook een profeet die als verbindende schakel fungeerde.

“Christus heeft de weg gebaad van de aarde naar de hemel. Hij vormt de verbindende schakel tussen de twee werelden. Hij brengt de liefde en neerbuigende goedgunstigheid van God tot de mens, en voert de mens door Zijn verdiensten omhoog om de verzoening van God te ontmoeten. Christus is de weg, de waarheid en het leven. Het is zwaar werk om voort te gaan, stap voor stap, pijnlijk en langzaam, voorwaarts en opwaarts, op het pad van reinheid en heiligheid. Maar Christus heeft overvloedige voorziening getroffen om bij elke voortgaande stap in het goddelijke leven nieuwe kracht en goddelijke sterkte mee te delen. Dit is de kennis en ervaring die allen die op het kantoor werkzaam zijn, wensen en moeten hebben, anders brengen zij dagelijks smaad over de zaak van Christus.” *Testimonies*, deel 3, 193.

Het profetische werk van Johannes de Doper omvatte het verbinden van de bedeling van het aardse met het hemelse heiligdom. De eerste woorden die Johannes sprak toen hij Jezus voor het eerst zag, waren:

De volgende dag ziet Johannes Jezus naar zich toe komen en zegt: Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt. Johannes 1:29.

Maar hoewel Johannes de overgang van het oude Israël naar het geestelijke Israël moest aanduiden, was zijn begrip van die overgang beperkt.

“Christus zei, ter rechtvaardiging van Johannes: ‘Maar wat zijt gij uitgegaan om te zien? Een profeet? Ja, Ik zeg u, en meer dan een profeet.’ Johannes was niet alleen een profeet om toekomstige gebeurtenissen te voorzeggen, maar hij was een kind der belofte, van zijn geboorte af vervuld met de Heilige Geest, en door God verordineerd om als hervormer een bijzonder werk te verrichten, door een volk toe te bereiden op de ontvangst van Christus. De profeet Johannes was de verbindende schakel tussen de twee bedelingen.

„De godsdienst van de Joden bestond, als gevolg van hun afval van God, grotendeels uit ceremonie. Johannes was het kleinere licht, dat door een groter licht gevolgd zou worden. Hij moest het vertrouwen van het volk in hun overleveringen doen wankelen, hun hun zonden in herinnering brengen en hen tot bekering leiden, opdat zij voorbereid zouden zijn om het werk van Christus te waarderen. God deelde aan Johannes door ingeving mee en verlichtte de profeet, opdat hij het bijgeloof en de duisternis uit de gedachten van de oprechte Joden zou wegnemen, die zich door valse leringen gedurende generaties over hen hadden samengepakt.”

„De geringste discipel die Jezus volgde, die getuige was van zijn wonderen, en luisterde naar zijn goddelijke lessen van onderricht, en de vertroostende woorden hoorde die van zijn lippen vielen, was meer bevoorrecht dan Johannes de Doper, want hij had een helderder licht. Geen ander licht heeft op het verstand van de zondige, gevallen mens geschinen, of zal ooit schijnen, dan datgene wat werd en wordt megedeeld door Hem die het licht der wereld is. Christus en zijn zending waren slechts vaag verstaan door de schaduwwachtige offers. Zelfs Johannes dacht dat de heerschappij van Christus in Jeruzalem zou zijn, en dat Hij een tijdelijk koninkrijk zou oprichten, waarvan de onderdanen heilig zouden zijn.” Review and Herald, 8 april 1873.

De apostel Paulus was eveneens een schakelprofeet die de profetische toepassingen van de letterlijke overgang naar het geestelijke moest identificeren. Hij begreep dat het letterlijke Jeruzalem niet langer het Jeruzalem van de profetie was, want het was toen overgegaan in het hemelse Jeruzalem.

Want deze Hagar is de berg Sinaï in Arabië en komt overeen met het tegenwoordige Jeruzalem, en zij verkeert in slavernij met haar kinderen. Maar het Jeruzalem dat boven is, is vrij, en dat is de moeder van ons allen. Galaten 4:25, 26.

In het tweede hoofdstuk van 2 Thessalonicenzen, dat wij hebben behandeld, stelde Paulus vast dat het letterlijke heidense Rome de macht was die het geestelijke pauselijke Rome ervan weerhield de troon te bestijgen tot het jaar 538. In dat hoofdstuk geeft hij aan dat de „mens der zonde”, die in de tempel van God gezeten is, dezelfde „koning” was die Daniël in hoofdstuk elf, vers zesendertig, aanwees. Het bewijst dat de „koning van het noorden” in de laatste zes verzen van Daniël elf het pausdom is, werd de sleutel tot het vaststellen van het raamwerk van waarheid dat Future for America vanaf de vermeerdering van kennis in 1989 hanteerde.

In hetzelfde hoofdstuk duidde Paulus het werk van het heidense Rome aan als het tegenhouden van de opkomst van het pausdom, tot de tijd dat het heidense Rome zou worden weggenomen, en stelde daarmee vast dat „het dagelijkse” in het boek Daniël het heidense Rome was. Die waarheid werd juist de sleutel tot het vaststellen van het raamwerk der waarheid dat in 1798 de vermeerdering der kennis voortbracht.

In de geschiedenis van William Miller werd de boodschap verkondigd toen een overgang van de Filadelfische naar de Laodiceïsche beweging zou plaatsvinden. In de geschiedenis van Future for America vindt nu de overgang van een Laodiceïsche beweging naar de Filadelfische beweging plaats.

De waarheid die Paulus in 2 Thessalonicenzen uiteenzette, waarin de overgang van het letterlijke heidense Rome naar het geestelijke pauselijke Rome werd geïdentificeerd, werd het kader voor Millers profetisch begrip. Zowel Johannes de Doper als Paulus werden verwekt om de overgang van het letterlijke naar het geestelijke te verklaren. William Miller werd voorgesteld door Johannes de Doper, en in zijn werk was het wezenlijk dat hij de relatie en de overgang tussen het heidense en het pauselijke Rome onderkende, de overgang die Johannes was verwekt te identificeren.

Er zijn vijf verwijzingen naar “het gedurige” in het boek Daniël, en zij gaan altijd vooraf aan een symbool van de pauselijke macht. In de context van de profetische overgang die wij overwegen, omvatten alle vijf verwijzingen de overgang van het letterlijke Rome naar het geestelijke Rome. “Het gedurige” in het boek Daniël is een van de waarheden die op Habakuks twee tafelen worden voorgesteld, en is daarom een fundamentele waarheid die verdedigd moest worden; een waarheid die uiteindelijk bedekt zou raken met valse en nagmaakte juwelen en munten. Het is geen toeval dat iedere waarheid die op de twee heilige kaarten wordt voorgesteld, in de geschriften van Ellen White rechtstreeks geïnspireerde bevestigingen heeft. Om enige van de fundamentele waarheden (met inbegrip van “het gedurige”) te verwerpen, betekent tegelijkertijd het gezag van de Geest der Profetie te verwerpen.

“Toen zag ik met betrekking tot het ‘Dagelijksche’, dat het woord ‘offer’ door menselijke wijsheid was ingevoegd en niet tot de tekst behoort; en dat de Heere de juiste opvatting ervan had gegeven aan hen die de roep van het uur des oordeels verkondigden. Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in de juiste opvatting van het ‘Dagelijksche’; maar sinds 1844 zijn in de verwarring andere opvattingen omhelsd, en duisternis en verwarring zijn gevolgd.” Review and Herald, 1 november 1850.

Degenen „die de roep van het uur van het oordeel gaven”, verstonden „het dagelijkse” als een symbool van het heidendom en/of van het heidense Rome. Hun opvatting omvatte tevens het besef dat het woord „offer” niet in de passage in Daniël thuishoorde, waar het door de vertalers (door menselijke wijsheid) van de King James Bible was toegevoegd. Het inzicht van de pioniers omvatte ook dat „het dagelijkse” altijd werd voorgesteld in samenhang met een van de twee symbolen van de pauselijke macht, en dat het heidendom („het dagelijkse”) altijd aan het pauselijke symbool voorafging. Zij werden steeds aangeduid in de volgorde waarin zij in de profetische geschiedenis optraden. De boeken Daniël en Openbaring wijken nooit af van de historische volgorde waarin het heidendom aan het pausdom voorafgaat, en wanneer het boek Openbaring de derde verwoestende macht van de valse profeet introduceert, wordt die volgorde altijd gehandhaafd.

Zonder Paulus’ onderwijzing dat de letterlijke zaken van de profetie in de tijdsperiode van het kruis overgingen in het geestelijke, ontstaat er een dilemma met Christus’ voorspelling van de verwoesting van Jeruzalem, die in alle evangeliën behalve dat van Johannes wordt aangetroffen. De twee symbolen van het pausdom die in het boek Daniël met „het gedurige” verbonden zijn, zijn de gruwel der verwoesting en de overtreding der verwoesting. Die twee symbolen vertegenwoordigen het merkteken van het beest (de gruwel) en het beeld van het beest (de overtreding).

De overtreding die het pausdom in staat stelt hen die het als kettters beschouwt te vermoorden, is de vereniging van kerk en staat, waarbij de kerk de heerschappij over die verhouding voert. Daarom stelt Daniël de vereniging van kerk en staat, die het beeld van het pauselijke beest is, voor als de overtreding der verwoesting. De Bijbel duidt afgoderij aan als een gruwel, en alle afgoderij van de pauselijke macht wordt voorgesteld door haar afgodische sabbat, die Johannes het merkteken van het beest noemt, en Daniël de gruwel die verwoesting veroorzaakt.

En uit een van die kwam een kleine hoorn voort, die uitermate groot werd, naar het zuiden en naar het oosten en naar het heerlijke land. En hij werd groot, zelfs tot aan het heer des hemels; en hij wierp sommigen van dat heer en van de sterren ter aarde neer en vertrad hen. Ja, hij verhief zich zelfs tot de Vorst van het heer, en door hem werd het dagelijks offer weggenomen, en de plaats van Zijn heiligdom werd neergeworpen. En een heir werd hem overgegeven tegen het dagelijks offer vanwege overtreding, en het wierp de waarheid ter aarde; en het handelde en had voorspoed. Daniël 8:9–12.

Wij zullen deze verzen in een ander artikel uitvoeriger behandelen, maar in vers elf was de macht die zich tegen Christus verhief het heidense Rome, toen zij trachtten Hem bij Zijn geboorte te doden en dat uiteindelijk aan het kruis deden. Het vers zegt dat “door hem” (het heidense Rome) “het dagelijks offer werd weggenomen”. Het Hebreeuwse woord dat met “weggenomen” is vertaald, is “rum”, en het betekent “opheffen en verheffen”. Het heidense Rome zou de godsdienst van het heidendom opheffen en verheffen, en juist dat hebben zij in de geschiedenis gedaan. Daarom worden zij “heidens” Rome genoemd.

Het volgende vers geeft aan dat het pauselijke Rome een „heirschare” (militaire macht) werd gegeven, die gericht was tegen, of bestemd was om „het gedurige” (het heidendom) te overwinnen. Ook dit is een historisch feit, want militaire kracht werd door het pausdom aangewend (hoewel het zelf nooit een eigen leger heeft gehad) om de belemmering te overwinnen die aan zijn machtsopkomst in de weg stond. Die macht kwam voort uit het heidense Rome. De militaire macht die het aanwendde, werd het gegeven door „overtreding”, want de overtreding die het in staat stelde de legers te beheersen van de koningen die het in het jaar 538 op de troon plaatsten, was de overtreding van de vereniging van kerk en staat. Eerst wordt in vers elf het heidense Rome aangesproken, waarbij de student wordt meegedeeld dat het heidense Rome zich tegen Christus zou verheffen en dat het de religie van het heidendom zou verhogen.

Het volgende vers beschrijft de overtreding van de vereniging van kerk en staat die het pausdom in staat stelde de beperking die het heidense Rome tegen haar had uitgeoefend, te overwinnen en weg te nemen. De geschiedenis bevestigt de toepassing van beide verzen. „Het dagelijkse” vertegenwoordigt óf het heidense Rome, de macht die zich tegen Christus stelde, óf de godsdienst van het heidendom die door het heidense Rome werd verheven. Op het symbool van „het dagelijkse” volgt vervolgens het pausdom, aangezien het de overtreding van kerk en staat aanduidt die juist datgene is wat het pausdom met een leger toerust om zijn vuile werk te doen. Daniëls derde gebruik van „het dagelijkse” is de vraag die het antwoord voortbrengt dat de centrale pijler van het adventisme is.

Toen hoorde ik een heilige spreken; en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoe lang zal het visioen aangaande het dagelijks offer en de verwoestende overtreding duren, waardoor zowel het heiligdom als de schare aan vertrapping worden prijsgegeven? Daniël 8:13.

In dit vers wordt de vraag gesteld hoe lang het gezicht zal duren, en daarmee wordt om een antwoord gevraagd dat een tijdsduur aanduidt, en niet een tijdstip. De vraag luidt niet op welke datum het gezicht vervuld zal worden, maar wat de duur van het gezicht is. Het vers vraagt niet: „Wanneer?“, maar het vraagt: „Hoe lang?“ Het gezicht handelt over de verwoestende machten van het heidendom, voorgesteld als „het dagelijkse“, en van het pausdom, zoals voorgesteld door de overtreding van het pausdom die tot stand komt wanneer het hoererij bedrijft met de koningen der aarde. Deze twee verwoestende machten, het heidendom gevolgd door het pausdom, zouden het heiligdom en het heir vertreden gedurende een periode van „zeven tijden“.

Het is belangrijk te erkennen dat de vertreding van het letterlijke heiligdom, die begon in de tijd van Babylon en voortduurde tot aan de verwoesting van Jeruzalem door het heidense Rome in 70 na Chr., van het begin tot het einde van die geschiedenis werd uitgevoerd door heidense machten. Zo was het het letterlijke heidendom in het meervoud dat het letterlijke heiligdom en de letterlijke legermacht (Gods volk) vertreden heeft. Maar het was het geestelijke Rome dat het geestelijke Jeruzalem en het geestelijke Israël vertrad.

Maar laat de voorhof die buiten de tempel is, buiten beschouwing en meet die niet; want zij is aan de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad tweeënveertig maanden lang vertreden. En Ik zal macht geven aan Mijn twee getuigen, en zij zullen profeteren duizend tweehonderdzestig dagen, gekleed in zakken. Openbaring 11:2, 3.

Johannes de Doper was een verbindingsschakel-profeet die de verandering van bedeling van het aardse heiligdom naar het hemelse aanwees, zonder de volheid van zijn werk te kennen. Paulus was een verbindingsschakel-profeet die de verandering van bedeling van het letterlijke Israël (de menigte) naar het geestelijke Israël aanwees. Het Jeruzalem dat gedurende tweeënveertig maanden vertreden werd, was het geestelijke Jeruzalem.

‘De hier genoemde tijdsperioden — tweeënveertig maanden,’ en ‘duizend tweehonderd zestig dagen’ — zijn dezelfde en stellen beide de tijd voor waarin de gemeente van Christus onderdrukking door Rome zou lijden. De 1260 jaren van pauselijke opperheerschappij begonnen in 538 n.Chr. en zouden derhalve eindigen in 1798. In die tijd trok een Frans leger Rome binnen en maakte de paus tot gevangene, en hij stierf in ballingschap. Hoewel kort daarna een nieuwe paus werd gekozen, is de pauselijke hiërarchie sindsdien nooit meer in staat geweest de macht uit te oefenen die zij tevoren bezat.’ *The Great Controversy*, 266.

Paulus stelde vast dat bij de overgang die plaatsvond in de geschiedenis van het kruis, het geestelijke Jeruzalem, dat „boven is“, de stad werd die God verkoos om zijn naam daar te vestigen, en dat het letterlijke Jeruzalem ophield het Jeruzalem van de Bijbelse profetie te zijn.

Want deze Hagar is de berg Sinaï in Arabië en komt overeen met het tegenwoordige Jeruzalem, en zij is met haar kinderen in slavernij. Maar het Jeruzalem dat boven is, is vrij, en

dat is de moeder van ons allen. Galaten 4:25, 26.

Deze waarheid is van wezenlijk belang om juist te verstaan, en de valse toepassing van het letterlijke Jeruzalem als symbool van de bijbelse profetie maakt deel uit van het bedrog dat door de jezuïeten is gecreëerd om de waarheid te ondermijnen dat de paus van Rome de antichrist is. Die valse leer brengt binnen het afvallige protestantisme een overtuiging voort die hun toestaat ten onrechte op de moderne Joodse natie Israël te zien als een symbool van profetie. Het letterlijke Jeruzalem hield op Gods Jeruzalem te zijn ten tijde van het kruis.

„De stad Jeruzalem is niet langer een heilige plaats. De vloek van God rust op haar vanwege de verwerping en kruisiging van Christus. Een donkere smet van schuld rust op haar, en nooit meer zal zij een heilige plaats zijn totdat zij gereinigd is door de louterende vuren van de hemel. In de tijd dat deze door de zonde vervloekte aarde van elke smet van zonde gezuiverd wordt, zal Christus opnieuw op de Olijfberg staan. Wanneer Zijn voeten daarop rusten, zal deze splijten en een grote vlakte worden, gereedgemaakt voor de stad van God.” Review and Herald, 30 juli 1901.

De relevantie van het onderscheid tussen het letterlijke Jeruzalem en het geestelijke Jeruzalem zal aan de orde komen wanneer wij Christus' profetie over het einde van de wereld beschouwen. De vierde keer dat Daniël „het dagelijks offer” aanduidt, is in hoofdstuk elf.

En strijdkrachten zullen van zijnentwege optreden, en zij zullen het heiligdom, de vesting, ontheiligen, en zij zullen het dagelijks offer wegnemen, en zij zullen de verwoestende gruwel oprichten. Daniël 11:31.

Dit vers duidt op het werk van het heidense Rome bij het plaatsen van het pausdom op de troon der aarde in het jaar 538. De „armen” vertegenwoordigen de militaire macht van het heidense Rome, die vanaf Clovis, koning der Franken, in het jaar 496 opkwam ten behoeve van het pausdom. Verschillende Europese koningen werkten na Clovis mee aan de vestiging van het pausdom, maar het vers wijst op vier dingen die de Europese koningen (armen) voor het pausdom deden, nadat zij overtreding hadden begaan door met de hoer van Tyrus een bondgenootschap tussen kerk en staat te vormen.

Nadat zij voor het pausdom waren opgekomen, „verontreinigden” of verwoestten zij de stad Rome, die het symbool van kracht was van zowel het heidense als het pauselijke Rome. De verontreiniging van het vers werd door de jaren heen herhaaldelijk voltrokken, terwijl de stad Rome aan voortdurende militaire aanvallen werd blootgesteld. Die Europese koningen (de armen) zouden ook „het dagelijkse” wegnemen. Het Hebreeuwse woord dat in dit vers met „wegnemen” is vertaald, is niet „rum”, zoals in hoofdstuk acht. In dit vers is het woord dat met „wegnemen” is vertaald, „sur”, en het betekent verwijderen. De armen van de Europese koningen zouden in het jaar 508 het heidense verzet tegen de opkomst van het pausdom wegnemen. Vervolgens zouden die armen in het jaar 538 het pausdom op de troon der aarde plaatsen. Daarna voerde het pausdom op het Concilie van Orléans, in datzelfde jaar, een zondagswet in.

De zondag als dag van aanbidding is wat zuster White de „afgoden”-sabbat noemt, en afgoderij is de volmaakte bijbelse definitie van het woord „gruwel”. In het jaar 538 plaatsten de armen van het

heidense Rome de gruwel die verwoesting brengt.

„Allen die de afgods-sabbat, een dag die God niet heeft gezegend, zullen verheffen en aanbidden, helpen de duivel en zijn engelen met alle kracht van hun door God gegeven bekwaamheid, die zij tot een verkeerd gebruik hebben verdraaid. Geïnspireerd door een andere geest, die hun onderscheidingsvermogen verblindt, kunnen zij niet zien dat de verheffing van de zondag geheel en al een instelling van de Katholieke Kerk is.” Selected Messages, boek 3, 423.

Profetie en geschiedenis bevestigen de toepassing die wij zojuist voor vers eenendertig hebben vastgesteld. Wanneer wij zeggen dat de profetie deze toepassing bevestigt, doelen wij op het feit dat er andere profetieën zijn die op dezelfde feiten betrekking hebben, zonder deze op dit moment in de bespreking te betrekken. De vijfde en laatste keer dat Daniël „het dagelijkse” gebruikt, wordt gevonden in hoofdstuk twaalf.

En vanaf de tijd dat het dagelijks offer zal worden weggenomen en de verwoestende gruwel zal worden opgericht, zullen er duizend tweehonderd negentig dagen zijn. Zalig is hij die blijft verwachten en komt tot de duizend driehonderd vijfendertig dagen. Daniël 12:11, 12.

Profetie en geschiedenis bevestigen dat in het jaar 508 het verzet tegen de opkomst van het pausdom in wezen ten einde kwam, toen de laatste van drie geografische hindernissen (de Goten) werd uitgerukt, zoals Daniël hoofdstuk zeven aangeeft.

Ik sloeg acht op de horens, en zie, tussen hen rees een andere, kleine horens op, waarvoor drie van de eerste horens met wortel en al werden uitgerukt; en zie, in deze horens waren ogen als mensenogen, en een mond die grote dingen sprak. Daniël 7:8.

De verwijdering van de drie horens wordt afgebeeld op de twee heilige tafelen, en toen het derde van die drie geografische obstakels in het jaar 508 uit de stad Rome verdreven werd, werd de weerstand tegen de opkomst van de pauselijke macht weggenomen. Het oprichten waarnaar in vers elf verwezen wordt, stelt de dertig jaren tussen 508 en 538 voor. Het duidt dertig jaren aan waarin de voorbereiding voor de vestiging van de mens der zonde in de tempel van God volbracht werd.

Het woord dat vertaald is als „weggenomen” is ook „sur”, wat verwijderen betekent, en in 508 werd de weerstand tegen de opkomst van het pausdom verwijderd (weggenomen). Vanaf die datum brengen twaalfhonderdnegentig jaren u tot 1798 en tot de dodelijke wond van het pausdom. Dertienhonderdvijfendertig dagen brengen u tot de eerste teleurstelling en het begin van de vertoef tijd geheel aan het einde van het jaar 1843. Het vers belooft een zegen aan hen die tot 1843 „komen”. Het woord „komen” betekent aanraken. De eerste dag van 1844 markeert de eerste teleurstelling, maar de laatste dag van 1843 raakt het eerste ogenblik van 1844 aan. De laatste dag van een jaar raakt de eerste dag van het daaropvolgende jaar aan. De zegen die met die datum verbonden is, wordt bevestigd door geschiedenis en profetie.

Wij zullen onze beschouwing over de betekenis van „het dagelijkse” als een fundamentele waarheid in het volgende artikel voortzetten.

“Alle boodschappen die van 1840–1844 werden gegeven, moeten nu met kracht worden gebracht, want er zijn vele mensen die hun oriëntatie hebben verloren. De boodschappen moeten tot alle gemeenten uitgaan.

“Christus zei: ‘Zalig zijn uw ogen, omdat zij zien; en uw oren, omdat zij horen. Want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardige mensen hebben begeerd te zien de dingen die gij ziet, en hebben ze niet gezien; en te horen de dingen die gij hoort, en hebben ze niet gehoord’ [Mattheüs 13:16, 17]. Zalig zijn de ogen die de dingen hebben gezien die in 1843 en 1844 werden gezien.

“De boodschap werd gegeven. En er mag geen vertraging zijn in het herhalen van de boodschap, want de tekenen der tijden worden vervuld; het afsluitende werk moet worden gedaan. Een groot werk zal in korte tijd worden verricht. Weldra zal op Gods bestemde tijd een boodschap worden gegeven die zal aanzwellen tot een luide roep. Dan zal Daniël opstaan in zijn lot, om zijn getuigenis te geven.” Manuscript Releases, deel 21, 437.